

[Edvard Sørensen.]

meget fortørnet paa „Aalborg Amtstidende“ og udtalte bl. a., at dette Blad var ualmindelig perfid i Omtalen af de Sager, Ministeren havde med at gøre, og senere talte han om den svigefulde „Aalborg Amtstidende“. Det er mig ganske uforstaaeligt, hvordan Ministeren kan komme til den Opfattelse af „Aalborg Amtstidende“s Stilling til Paaskehjælpen. Jeg synes, Ministeren har Grund til at sige „Aalborg Amtstidende“ Tak for dets Stilling til dette Spørgsmaal. „Aalborg Amtstidende“ rejste Spørgsmaalet om Ulovligheden af den udbetalte Hjælp, og Ministeren kom efter en nøje Undersøgelse til det Resultat, at Hjælpen var ulovlig. Altsaa, fuldkommen Enighed, Overensstemmelse mellem Socialministeren og „Aalborg Amtstidende“! Kan den højtærede Socialminister da ikke se, at det, „Aalborg Amtstidende“ ønskede, var at stive Ministeren af i dette Spørgsmaals Afgørelse og intet som helst andet, altsaa at hjælpe Ministeren. Husk endelig, at Ministeren og „Aalborg Amtstidende“ var enige. De erklærer begge, at Hjælpen var ulovlig. Nej, højtærede Minister, i Stedet for at skælde „Aalborg Amtstidende“ ud skylder Ministeren dette Blad en Tak for den Støtte, det har ydet ved Afgørelsen af dette Spørgsmaal.

Ministeren var tilsyneladende ikke tilfreds med, at mit Partis Ordfører (Brøsen) og jeg havde rejst Spørgsmaalet om Indenrigsministerens Indgriben i Spørgsmaalet om en Undersøgelse af, om det ikke var rimeligt, at det Flertal inden for det sociale Udvalg, der havde bevilget Hjælpen imod Mindretallets Vilje, selv betalte, i Stedet for at det blev Aalborg Kommunes Skatteydere, der i Fællesskab maatte betale. Baade Socialministeren og Indenrigsministeren afviste denne Tanke. Men var det nu saa mærkeligt, at dette Spørgsmaal rejste sig for os? Hvad siger Ministeren i sin Skrivelse: at Ministeren finder ikke tilstrækkeligt Grundlag for yderligere at gribe ind. Deri maa ligge, at der dog maa have været noget Grundlag for yderligere at gribe ind. Jeg sammenholder dette med, hvad Formanden for det sociale Udvalg, Hr. Willumsen, udtaler i Byraadmødet den 25. Juni d. A. ifølge Referat i „Aalborg Amtstidende“ den 26. Juni, hvor der bl. a. staar: Hr. Willumsen

„udtalte sluttelig, at han anerkendte, at han havde faaet en Næse, men han var ikke ked af at have skaffet de arbejdsløse denne Hjælp og vilde maaske gøre den samme Dumhed en Gang til.

Værre havde det været, hvis Ministeriet havde dømt ham eller Gruppen til at betale Pengene tilbage“.

Naar man sammenstiller Ministerens Vending om, at der ikke var tilstrækkeligt Grundlag for yderligere at gribe ind, med Hr. Willumsens Udtalelse, er det let forståeligt, at mit Parti *maatte* rejse dette Spørgsmaal.

I denne Udtalelse af Formanden for det sociale Udvalg gives der ogsaa Udtryk for, at man eventuelt kan vente sig Gentagelser, og at det eneste, der maatte formodes med Sikkerhed at kunne forhindre dette, var, at vedkommende selv eller Gruppen blev dømt til at betale. Jeg henstiller til den højtærede Socialminister at overveje Mulighederne, der kan ventes efter en saadan Udtalelse; Udtalelsen tyder jo heller ikke paa megen Respekt for Afgørelsen, som Partifællen, Socialministeren, har truffet.

Tredie Næstformand (Povlsen): Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Aksel Larsen: Jeg ønsker først at berigtige en lille Fejltagelse, jeg har begaaet. Jeg har udtalt herfra, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller havde haft forlænget Taletid. Jeg er blevet klar over, at jeg var galt afmarcheret, og beder undskyldte Fejltagelsen.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen har ved det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen ladet afgive en Erklæring, hvori han besvarer mit Spørgsmaal, om han var betalt af Grosserer Erik Abrahams, med et Nej. Jeg noterer, at jeg har faaet Svar paa mit Spørgsmaal. Endvidere erklærer det ærede Medlem, at han ønsker, jeg skal gentage mine Udtalelser uden for Tinget, for at han kan faa Lejlighed til et Sagsanlæg. Disse idelige Opfordringer til en kommunistisk Folketingsmand om at gentage sine Udtalelser uden for Tinget er inderligt overflødige. Vi Kommuner er ikke af den Art, at vi siger et inde i Tinget og et andet udenfor. Hvad jeg har sagt her i Tinget, har jeg tilfældig sagt paa offentlige Møder ude omkring i Landet og agter ogsaa i Fremtiden at sige det, naar jeg anser det for nødvendigt. Opfordringen og lignende Opfordringer er altsaa fuldkommen overflødige. Noget andet er, at intet som helst Sagsanlæg kan afgøre den Slags Spørgsmaal, for det er muligt, at man vilde kunne faa mig dømt for Injurier, men det er ikke det afgørende. Det afgørende er, om Vælger-